



Arrest

nr. 114 271 van 22 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat P. MEULEMANS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in 1370 (Afghaanse kalender, 1992) in het dorp Kalakot in het district Laghman van de gelijknamige provincie. U zette uw studies stop in de 10de graad omdat u ontevreden was over de kwaliteit van het onderwijs dat u ontving. Op 23/10/1388 (23 januari 2010) ging u als arbeider aan de slag in het militaire kamp van Ghamberi in het naburige district Qarghai. Op 21/12/1388 (12 maart 2010) kreeg uw familie een eerste brief van de Taliban toegestuurd. De Taliban lichtte uw familie in dat ze ervan op de hoogte waren dat uw vader als leraar Engels, uw broer als schooldirecteur en u zelf als arbeider in een militaire basis te werk waren gesteld. Jullie werden aangemaand jullie aan de kant van de taliban te scharen of indien jullie niet voor dat idee gewonnen waren minstens jullie werk op te geven, zo niet zouden jullie de gevolgen moeten dragen. Jullie besloten echter jullie werk verder te zetten en

ook een tweede dreigbrief van de Taliban deed jullie niet van gedachten veranderen. Op 4 hamal 1389 (24 maart 2010) werd uw vader gedood op weg naar zijn werk. Ook na de dood van uw vader zetten u en uw broer jullie werk verder. Op 19 hamal 1389 (8 april 2010) viel de Taliban uw huis binnen en brachten ze vervolgens uw broer om het leven. De volgende dag verliet u Kalakot en vatte u uw reis naar Europa aan. Na een verblijf van meer dan twee jaar in Griekenland kwam u op 8 september 2012 in België aan waar u zich op 11 september 2012 vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee taskara's, een stemkaart, een aanstellingsbrief, vier verklaringen, twee brieven, een schoolrapport, twee foto's, een klacht met bijhorend antwoord van Bpost, twee enveloppen en een verzendnota neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban (CGVS p.7). Aan de gebeurtenissen waaraan u uw terugkeervrees ontleent kan evenwel geen geloof worden gehecht.

Allereerst dient er op gewezen dat u uw werk op een militaire basis, die u de vervolging van de Taliban opleverde, niet aannemelijk kan voorstellen. Zo legt u geen enkel bewijs neer van uw tewerkstelling aldaar. Voorts missen uw verklaringen de specifieke informatie die uw werk in de Ghamberi basis geloofwaardig maken. U kan zeggen dat er in de basis Afghaanse en buitenlandse troepen gelegerd zijn, maar welke nationaliteit de buitenlanders hebben weet u niet (CGVS p.3). Ook de vlag van ISAF kan u niet beschrijven. U zegt als verontschuldiging dat u niet in de buurt van de buitenlandse troepen werkte. Daar uit uw verklaringen blijkt dat u slechts 400 meter van de buitenlanders verwijderd was en het kenmerkend is voor vlaggen dat ze hoog gehesen worden kan u verklaring niet aanvaard worden (CGVS p.3,6). Welke Afghaanse legereenheid er in Ghamberi zijn thuisbasis kende de basis weet u evenmin (CGVS p.6). Ook het embleem van het bouwbedrijf waarvoor u werkte kan u niet beschrijven (CGVS p.11). Of de Ghamberi basis aangevallen werd voor u er begon te werken is u eveneens onbekend (CGVS p.11). Als u gevraagd wordt naar dorpen die rond de basis liggen noemt u er vier. Twee ervan werden op de kaart van het district Qarghai teruggevonden. Het valt echter op dat de twee teruggevonden dorpen dermate ver uit elkaar liggen dat u geenszins aantoonde de dorpen in de onmiddellijke omgeving van de Ghamberi basis te kennen (CGVS p.10). Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat u uw tewerkstelling in de Ghamberi basis onvoldoende aannemelijk heeft kunnen maken.

Verder kan u ook geen geloofwaardige verklaringen afleggen over de vervolgingsfeiten van de Taliban en dan vooral over de reactie van uw familie erop. Het mag immers verbazen dat uw vader, uw broer en u door de Taliban bedreigd werden zonder dat jullie stappen ondernamen om jullie te beschermen. Noch na de eerste dreigbrief waarin de Taliban zijn kennis over jullie etaleert en ernstige bedreigingen uit, noch na de tweede gelijkaardige brief, noch na de moord op uw vader ondernamen jullie iets (CGVS p.8,9). Jullie bleven tegen de eis van de Taliban jullie werk verderzetten en uw broer en uw vader bleven dagelijks pendelen tussen hun werkplaats en jullie huis in Kalakot. Als u gevraagd wordt of jullie maatregelen namen naar aanleiding van de eerste dreigbrief stelt u dat jullie de brief niet serieus namen. U verandert echter uw bewering als u wordt gevraagd te verduidelijken waarom u de brief niet serieus nam. U verklaart zich vervolgens machteloos. Indien jullie jullie werk zouden opgeven zouden jullie meegenomen worden voor jihad, zo beweert u (CGVS p.8). Tegelijkertijd stelt u dat als jullie zouden instemmen met de vraag van de Taliban om jullie werk stop te zetten en naar huis te komen jullie thuis neergeschoten zouden worden (CGVS p.8). Uit de neergelegde dreigbrief blijkt evenwel dat de Taliban tevreden is indien jullie jullie werk opgeven. Bovendien houdt uw verklaring voor jullie markante passiviteit in het licht van dergelijke dreigementen geen steek daar uw vader en uw broer elke avond naar huis terugkeerden voor de nacht, die aan de Taliban toebehoort, zoals u beweert (CGVS p.8). De door u geschetste situatie van jullie volstreekte machteloosheid tegenover de Taliban wordt ook onderuitgehaald door uw antwoord op de vraag of jullie jullie niet elders in Afghanistan hadden kunnen vestigen indien jullie daadwerkelijk in een dergelijke precare situatie bevonden. U stelt immers dat u geen mogelijkheid had u elders in uw land te vestigen daar de Taliban u overal kan vinden. Dat de Taliban u omwille van de kleine drie maanden dat u als arbeider op een militaire basis zou zoeken in gans Afghanistan is immers allerm minst aannemelijk (CGVS p.9). Daar u en uw familieleden geen gedrag vertonen dat strookt met de zwaarwichtige dreigementen waarmee jullie geconfronteerd worden wordt het geloof in uw asielrelaas sterk ondergraven. Daarnaast moet er ook op

gewezen dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment van uw vertrek uit uw dorp. Waar u eerst zegt dat u Kalakot verliet op 1/2/1389 (21 april 2010), beweert u later dat u reeds uit uw dorp vertrok de dag na het overlijden van uw broer op 19/1/1989 (8 april 2010) (CGVS p.2,10). Tenslotte is het opmerkelijk dat u ondanks uw contacten met het thuisfront geen weet heeft van eventuele incidenten na uw vertrek uit Afghanistan. U kan slechts zeggen dat als er waren ze het me niet vertelden (CGVS p.10). Er kan echter verwacht worden van een asielzoeker die beweert niet naar zijn land terug te kunnen keren dat hij zich degelijk informeert over de evolutie van de problemen die zijn terugkeer verhinderen. Bovenstaande vaststellingen schaden sterk het geloof in de gebeurtenissen waarop u uw asielmotieven baseert.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c bij terugkeer naar Afghanistan dient te worden opgemerkt dat u de gevolgen van het gewapend conflict in het district Metharlam van de provincie Laghman kunt vermijden door u in de hoofdstad Kabul te vestigen. Immers, u bent een volwassen man, het lezen en schrijven in beide landstalen machtig is (CGVS p.4). Daarnaast beheerst u ook het Engels (CGVS p.4). Verder heeft u contact met uw oom in Afghanistan die u eerder op verschillende vlakken bijstond (CGVS p.3,5). Ook kan aangevoerd dat de twee jaar die u in Griekenland doorbracht getuigen van uw zelfredzaamheid daar Griekenland niet bekend staat om zijn doorgedreven steun aan migranten (CGVS p.3). Als enige hinderpaal voor uw vestiging in Kabul bij terugkeer naar Afghanistan wijst u naar de vervolging die u vreest vanwege de Taliban (CGVS p.10). Daar uw asielmotieven ongeloofwaardig werden bevonden kan nergens uit uw verklaringen worden opgemaakt dat Kabul in uw geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief beschouwd kan worden. Bijgevolg dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De twee taskara's, de stemkaart en het schoolrapport kunnen slechts gelden als bewijs voor de identiteit van u en uw vader en uw schoolcarrière. De verklaringen betreffende de tewerkstelling van uw vader en uw broer en jullie vervolging door de Taliban werden allen door uw oom bekomen op uw vraag (CGVS p.3,4,5,6). Gezien het gesolliciteerde karakter van deze stukken, dat ook uit hun inhoud blijkt, kan er geen objectieve bewijswaarde aan toegekend worden. De aanstellingsbrief van uw broer is overigens maar een kopie waardoor de authenticiteit ervan niet nagegaan kan worden. Uw klacht aan Bpost kan evenmin uw relaas over de in de post verloren gegane stukken ondersteunen daar ze slechts uw versie van de feiten bevat en het antwoord van Bpost een in algemene termen verwoorde verontschuldiging is. Wat de twee brieven van de Taliban betreft dient er opgemerkt dat de logo's in de linker- en rechterbovenhoek het resultaat van knip- en plakwerk lijkt te zijn wat vragen oproept bij de authenticiteit van de brieven. Volgens u tonen de twee foto's uw vader en uw broer. De foto's zijn te algemeen om uw asielmotieven te kunnen ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht, van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*”, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel, en ten slotte meent verzoekende partij dat er sprake is van een schending van de hoorplicht.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij het gelijkheidsbeginsel louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de aanduiding hoe deze het voormelde beginsel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld beginsel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. De Raad merkt verder op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Derhalve is dit onderdeel van het middel eveneens onontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij haar werk op een militaire basis, die haar de vervolging van de taliban opleverde, niet aannemelijk kan voorstellen, meent verzoekende partij dat zij wel degelijk het bewijs heeft geleverd dat zij tewerkgesteld is geweest in het militaire kamp.

Ten eerste, wanneer haar werd gevraagd welke nationaliteiten er verbleven op de militaire basis, verklaarde zij immers dat er Afghaanse en buitenlandse troepen verbleven.

Daarnaast werd haar verklaring voor het feit dat zij niet opgemerkt heeft welke vlaggen er werden gehesen, namelijk dat zij ruim een halve kilometer verder van de plaats van de buitenlandse troepen was gevestigd, enkel en eenvoudig door verwerende partij afgewezen door de motivering "*uw verklaring kan niet aanvaard worden*".

Verder benadrukt verzoekende partij dat wanneer haar werd gevraagd naar de namen van de dorpen rond de basis, dewelke ettelijke kilometers groot is, zij er probleemloos vier kon opnoemen. Slechts twee werden hiervan aangenomen door verwerende partij, terwijl de andere twee te ver van de basis zouden liggen. Evenwel heeft verwerende partij geen enkele straal opgegeven binnen dewelke de steden dienden gevestigd te zijn.

Ten slotte merkt verzoekende partij nog op dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij wel degelijk zeer gevat kon antwoorden en dit op het merendeel van de vragen. Evenwel werd zij meermaals in verwarring gebracht, zo werd een vraag meerdere malen gesteld. Hierdoor begon verzoekende partij te twifelen en kreeg zij de indruk dat er zich problemen stelden met de vertaling.

2.2.5.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat door verwerende partij gemotiveerd werd dat verzoekende partij weliswaar kan zeggen dat er in de basis Afghaanse en buitenlandse troepen gelegerd zijn, maar niet weet welke nationaliteit de buitenlanders hebben. Het louter herhalen van haar verklaring dat er Afghaanse en buitenlandse troepen verbleven op de militaire basis en het louter tegenspreken van verwerende partij, stellende dat zij wel degelijk aannemelijk maakt dat zij tewerkgesteld is geweest in het militaire kamp, is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

De Raad merkt vervolgens op dat het verweer van verzoekende partij dat verwerende partij haar uitleg dat zij ruim een halve kilometer verder van de plaats van de buitenlandse troepen was gevestigd, werd afgewezen met de loutere motivering dat deze verklaring niet aanvaard kan worden, feitelijke grondslag mist. Immers motiveert verwerende partij het volgende: "*Daar uit uw verklaringen blijkt dat u slechts 400 meter van de buitenlanders verwijderd was en het kenmerkend is voor vlaggen dat ze hoog gehesen worden kan u verklaring niet aanvaard worden*". Derhalve stelt verwerende partij terecht dat gezien de nabijheid bij de buitenlanders – op 400 meter (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 08/03/2013, p. 3) en niet op "ruim een halve kilometer" zoals verzoekende partij in haar verzoekschrift

beweert – van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij de vlag zou kennen van de buitenlandse troepen.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift de grootte van de militaire basis tracht te benadrukken, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal zelf aangaf dat het “*geen heel grote basis*” betrof (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 08/03/2013, p. 6). Verder merkt de Raad op dat geenszins twee van de vier dorpen door verwerende partij werd “aangenomen”. Immers motiveert verwerende partij dat van de vier genoemde dorpen er slechts twee konden worden teruggevonden op de kaart van het district Qarghai. Ten slotte meent de Raad dat tijdens het gehoor duidelijk werd gevraagd naar de dorpen rond de militaire basis, dus in de onmiddellijke omgeving ervan. Ook uit het antwoord van verzoekende partij blijkt dat zij de dorpen aangeeft waardoor de basis is omgeven: “*Darunta in het zuiden, niet dicht bij, sporadisch waren er huizen; noorden kashmund, oosten khal shafaran, westen was islandara.*” (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 08/03/2013, p. 10). Daar twee van deze dorpen dermate ver uit elkaar liggen (administratief dossier, stuk 20, deel 3), toont verzoekende partij geenszins aan de dorpen in de onmiddellijke omgeving van de Ghamberi basis te kennen.

Uit het bovenstaande blijkt derhalve duidelijk dat verzoekende partij geenszins haar werk op een militaire basis aannemelijk heeft gemaakt. Waar verzoekende partij aangeeft meermaals in verwarring te zijn gebracht, bijvoorbeeld doordat een vraag meerdere malen werd gesteld, stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat naar de desbetreffende passage(s) in het gehoorverslag te verwijzen waar dit het geval zou zijn. Evenwel komt het aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij in gebreke blijft. Ten slotte maakt verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de door verwerende partij vastgestelde onwetendheden te wijten zouden zijn aan een foutieve vertaling. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. In het verslag op het Commissariaat-generaal van 8 maart 2013 werd duidelijk aangekruist dat betrokkene de aanwezige tolk begrijpt en werd hem duidelijk gemaakt dat eventuele problemen dienaangaande moeten worden gemeld (administratief dossier, stuk 7). Bovendien geeft verzoekende partij zelf aan het einde van haar gehoor aan dat zij de tolk “*Heel goed*” begrepen heeft (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 08/03/2013, p. 12). Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat zij tijdens haar gehoor de indruk zou hebben gekregen dat er zich problemen met de vertaling voordeden. Weliswaar merkt verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op dat er tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken problemen waren met de tolk. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoekende partij evenwel de kans gekregen om vergissingen te corrigeren (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 08/03/2013, p. 1-2) en om eventuele toevoegingen te doen (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 08/03/2013, p. 11). Bovendien wordt in de motivering van de bestreden beslissing op geen enkel moment verwezen naar de verklaringen van verzoekende partij gegeven tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verwijzingen naar eventuele foute vertalingen tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn dan ook niet dienstig. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling de conversatie bij het Commissariaat-generaal op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

Waar verzoekende partij in dit kader meent dat er sprake is van een schending van de hoorplicht, wijst de Raad er evenwel op dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). *In casu* blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal op 8 maart 2013 (administratief dossier, stuk 7). Derhalve heeft verzoekende partij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen.

2.2.6.1. Aangaande de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij en haar familieleden geen gedrag vertonen dat strookt met de zwaarwichtige dreigementen waarmee zij geconfronteerd worden, waardoor de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij sterk wordt ondergraven, stelt verzoekende partij het volgende.

Waar verwerende partij het vreemd acht dat verzoekende partij en haar familie geen klacht hebben neergelegd tegen de taliban bij de politie, wijst verzoekende partij op haar verklaring dat haar familie dacht dat de eerste brief niet als ernstig te nemen was, maar dat het meer ging om een verzoek om het werk stop te zetten. Bovendien is verzoekende partij machteloos tegen de taliban, waardoor zij weinig heil kan zoeken bij de politie.

Bovendien is het tegenstrijdig dat verwerende partij in een zelfde ogenblik wees op het feit dat uit de neergelegde dreigbrief blijkt dat de taliban tevreden is indien verzoekende partij en haar familieleden hun werk opgeven. Hierdoor geeft verwerende partij aan verzoekende partij immers de indruk dat het toch geen dreigbrief was en dus niet ernstig te noemen is. Dit terwijl haar vader en haar broer nochtans gewelddadig werden vermoord.

Verder heeft verzoekende partij tijdens haar gehoor steeds benadrukt dat er tegen de taliban niets te ondernemen valt en dat zij ook niet van plan was om met de taliban samen te werken zoals zij voorstelden in de dreigbrieven. Verzoekende partij kon dan ook enkel maar verder gaan werken, aangezien zij een inkomen nodig had om te kunnen overleven.

2.2.6.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de vraag of zij maatregelen namen naar aanleiding van de eerste dreigbrief. Aanvankelijk stelt zij immers dat zij de dreigbrief niet serieus namen. Later geeft zij een andere verklaring, stellende dat zij zich machteloos voelde en dat indien ze hun werk zouden opgeven, ze zouden meegenomen worden voor jihad. Deze laatste verklaring is geenszins verenigbaar met de verklaring dat ze de dreigbrief niet serieus namen. Verder merkt de Raad op dat verwerende partij in de bestreden beslissing nergens gewag maakt omtrent het neerleggen van een klacht bij de politie, waardoor de argumentatie van verzoekende partij daaromtrent niet dienstig is.

Verder stelt de Raad vast dat verwerende partij in haar bestreden beslissing erop wijst dat verzoekende partij enerzijds verklaart dat als zij en haar familieleden hun werk zouden opgeven, zij zouden meegenomen worden voor jihad en anderzijds tegelijkertijd verklaart dat als zij zouden instemmen met de vraag van de taliban om hun werk stop te zetten en naar huis te komen zij thuis neergeschoten zouden worden, dit terwijl evenwel uit de neergelegde dreigbrief blijkt dat de taliban tevreden is indien zij hun werk opgeven. De Raad ziet niet in op welke manier deze motivering tegenstrijdig zou zijn. Immers geeft verwerende partij geenszins aan dat de dreigbrief niet "ernstig" zou zijn, maar wel dat indien aan de eisen van de dreigbrief tegemoet zou worden gekomen – meer bepaald het stopzetten van hun werk – dat de taliban tevreden zou zijn, en dit dus niet de gevolgen zou teweegbrengen die verzoekende partij aanvoert, namelijk meegenomen worden voor jihad of neergeschoten worden. De verwijzing naar de gewelddadige moord op haar vader en haar broer is daaromtrent dan ook niet dienstig, aangezien ook zij na de twee dreigbrieven bleven verder werken.

Verder acht de Raad het totaal onaannemelijk dat wanneer verzoekende partij en haar familieleden twee dreigbrieven krijgen van de taliban, zij niets ondernemen teneinde zichzelf te beschermen en gewoon verder blijven werken. Het argument van verzoekende partij dat zij een inkomen nodig had kan in deze niet overtuigen, daar haar veiligheid en mogelijks haar leven op het spel stond.

2.2.7.1. Omtrent de beoordeling van verwerende partij van de door verzoekende partij aangebrachte documenten, oppert verzoekende partij dat zij zeer belangrijke stukken heeft aangebracht die haar asielaanvraag ondersteunen. Van de dreigbrieven wordt door verwerende partij enkel gesteld dat zij het resultaat van knip- en plakwerk lijken te zijn. Betreffende de verklaringen aangaande de tewerkstelling van haar vader en haar broer en de vervolging van verzoekende partij en haar familie werd enkel gesteld dat het geen originelen betreffen, dit terwijl verzoekende partij aangetoond heeft – hetgeen verwerende partij toegeeft in de bestreden beslissing – dat de originelen in de post zoek geraakt zijn. Daar verwerende partij evenwel nalaat deze overtuigingsstukken op hun inhoud na te trekken, schendt zij manifest de op haar rustende motiveringsplicht. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij desbetreffende documenten toe (bijlage 2-5).

2.2.7.2. Door verwerende partij werd uitgebreid gemotiveerd waarom aan desbetreffende stukken geen bewijswaarde kan worden toegekend. Aan de verklaringen betreffende de tewerkstelling van haar vader en haar broer en hun vervolging door de taliban kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend gezien het gesolliciteerde karakter ervan. De aanstellingsbrief van haar broer is overigens maar een kopie. De Raad merkt op dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Waar verzoekende partij opmerkt dat de originelen in de post zoek zijn geraakt, verwijst de Raad naar de motivering van verwerende partij waarin gesteld wordt dat de klacht aan Bpost haar relaas over de in de post verloren gegane stukken niet kan ondersteunen daar ze slechts haar versie van de feiten bevat en het antwoord

van Bpost een in algemene termen verwoorde verontschuldiging is. Verzoekende partij is er derhalve geenszins in geslaagd aan te tonen dat de originelen in de post zoek geraakt zijn. Verder weerlegt verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* de motivering dat de logo's in de linker- en rechterbovenhoek op de dreigbrieven van de Taliban het resultaat van knip- en plakwerk lijkt te zijn, hetgeen vragen oproept bij de authenticiteit van de brieven. Daar aan deze documenten geen bewijswaarde kan worden toegekend, dient verwerende partij de inhoud van deze stukken niet na te trekken. Daarenboven wijst de Raad erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een asielrelaas worden bijgebracht slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover zij gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet aan de orde is.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De Raad is evenwel van mening dat verzoekende partij naar haar land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoekende partij over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul, gezien zij een volwassen man is die het lezen en schrijven in beide langstalen machtig is en daarnaast bovendien het Engels beheerst, zij contact heeft met haar oom in Afghanistan die haar eerder reeds op verschillende vlakken bijstond en gezien de twee jaar die zij in Griekenland doorbracht getuigen van haar zelfredzaamheid. Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het stellen dat een vestiging in Kabul bij terugkeer niet mogelijk is voor haar daar uit het Cedoca-rapport blijkt dat de stad in de onderzochte periode een aantal aanslagen kende die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten, waartoe verzoekende partij behoort. De Raad wijst er evenwel op dat uit het voorgaande duidelijk is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht, waardoor zij geenszins aannemelijk maakt een *high profile* te hebben. Rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, kan van haar dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in Kabul vestigt.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten "*alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.*" De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen

staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 22 maart 2013 (administratief dossier, stuk 20, deel 1) blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat* zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. Volgens het Cedoca-rapport van 21 maart 2013 (administratief dossier, stuk 20, deel 2) gaat de veiligheid in de stad Kabul er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit en lijkt het erop dat de Afghaanse veiligheidsdiensten steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Het geweld in de stad bestaat vooral uit complexe aanvallen op *highprofile* doelwitten. Daarnaast is er in de stad Kabul ook een probleem met criminaliteit. Uit het Cedoca-rapport blijkt derhalve dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. Deze toestand wordt verder bevestigd in de door verwerende partij op 24 oktober 2013 overgemaakte Cedoca-informatie "*COI Focus, Afghanistan Veiligheidssituatie Kabul-stad*" van 5 september 2013.

Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 19 en 20) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 8 maart 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pasitoe en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT